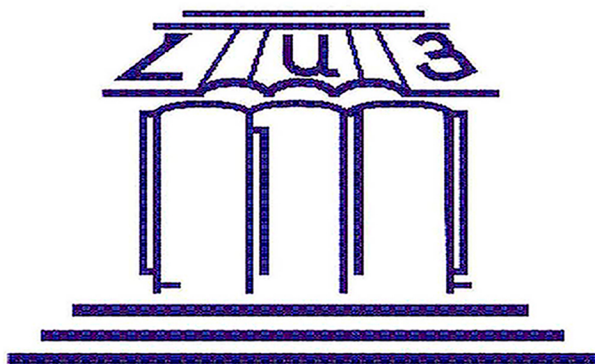

Հայկական գիտահետազոտական հանգույց
Armenian Research & Academic Repository

Սույն աշխատանքն արտոնագրված է «Մտեղծագործական համայնքներ
ոչ առևտրային իրավասություն 3.0» արտոնագրով

This work is licensed under a **Creative Commons Attribution-NonCommercial
3.0 Unported** (CC BY-NC 3.0) license.

Դու կարող ես.

պատճենել և տարածել նյութը ցանկացած ձևաչափով կամ կրիչով
ձևափոխել կամ օգտագործել առկա նյութը ստեղծելու համար նորը

You are free to:

Share — copy and redistribute the material in any medium or format

Adapt — remix, transform, and build upon the material

ԽՆԿՐ ԱՊԵՐ
ՈՍ, ՎԻՏ, ԲԻՆԿՐ

ՀՈՎԻԿ
ՄԻԿՈՆ

ՅԵԿ
ԿԿՈՒՆԵՐՈ

891.715
Բ-62

Հուլիս և օգոստոս 20 և 21, ԼժՎ Սոցիալիստական Հիպոդրոմի
Մանկահամալսարանի Հանձնաժողովի հավանությամբ

89 MAR 2013
P-62

— 2 —

2769

59796-66

Հովիվ Միկոն կաղնուտում կովերն եր արածացնում:
Կկուն, չալտիկ կկուն, թռավ-յեկավ, նստեց ծառի ճյուղին:
Միկոն ասում է.

— Նաշխուն կկու, իմաստունիկ, բախտագուշակ, ձայնդ անուշակ,
յերգիր, ասա, յես քանի տարի պիտի ապրեմ լույս աշխարհում:
Ասես կկուն հասկացավ իրենից ինչ են ուզում: Փոեց պոչը,
բացեց կտուցը, սկսեց կու-կու անել:

Նա 1453

— 3 —

30 MAY 2011

— Կո՛ւ, կո՛ւ.
— Ես մի տարի, — ճկուժը խփելով հաշվում ե հովիվ Միկոն.
— Կո՛ւ, կո՛ւ.
— Ես յերկու տարի, խփում ե մատնամատը:
— Կո՛ւ, կո՛ւ.
— Ես յերեք տարի, խփում ե միջամատը:
Կու-կու արագ կկուն ու ել չխոսեց:
Հովիվ Միկոն վախեցավ.
— Ես ինչ բան ե, միայն յերեք
տարի պիտի ապրեմ.
Ելի սկսեց հարցնել.
— Յերգիր, աղունիկս - դունդու.
Նիկս, յես նորից կհաշվեմ,
Դու սխալվեցիր, չե՛. . .

— Կու-կո՛ւ, — արավ կկու՛ն.
— Ես մեկ, հաշվեց Միկոն.
— Կու, կո՛ւ,
— Ես յերկու.
— Կու, կո՛ւ, արավ կկու՛ն
ու նորից լոեց.

Զարացավ Միկոն.

— Խաբում ես, չարագու-
շակ սուտլիկ կկու, անպետք
կկու: Յես չեմ ուզում՝ եղբան
շուտ մեռնեմ:

Խլեց մորակը,
կանգնեց ծառի տա-
կը, վոնց ե թփփաց-
նում-շփփացնում,
տալիս ե ծառին,
տալիս ե ճյուղին,
ուզում ե տալ սպա-
նել, վայր դցել կկուին:

Ենթամանակվանից սկսած,
հենց վոր կկուները մտնում
են կաղնուտ՝ հովիվ Միկոն
փայտն ե խլում, կամ քարը՝
Շատ կկու սպանեց նա, շատ
արյուն թափեց: Դրանից հե-
տո կկուները կաղնուտ չեյին
դալիս, վախում եյին:

Եդ ամառ կաղնուտում վորդ ընկավ,
ենպես մեծ, մաղոտ վորդեր, թիթեռներ,
թրթուրներ, կծիկ-կծիկ, բուռ-բուռ:

Վորդերը կերան ծառերի բոլոր տերևնե-
րը ե սողալով ցած յեկան ծառերի տակ:

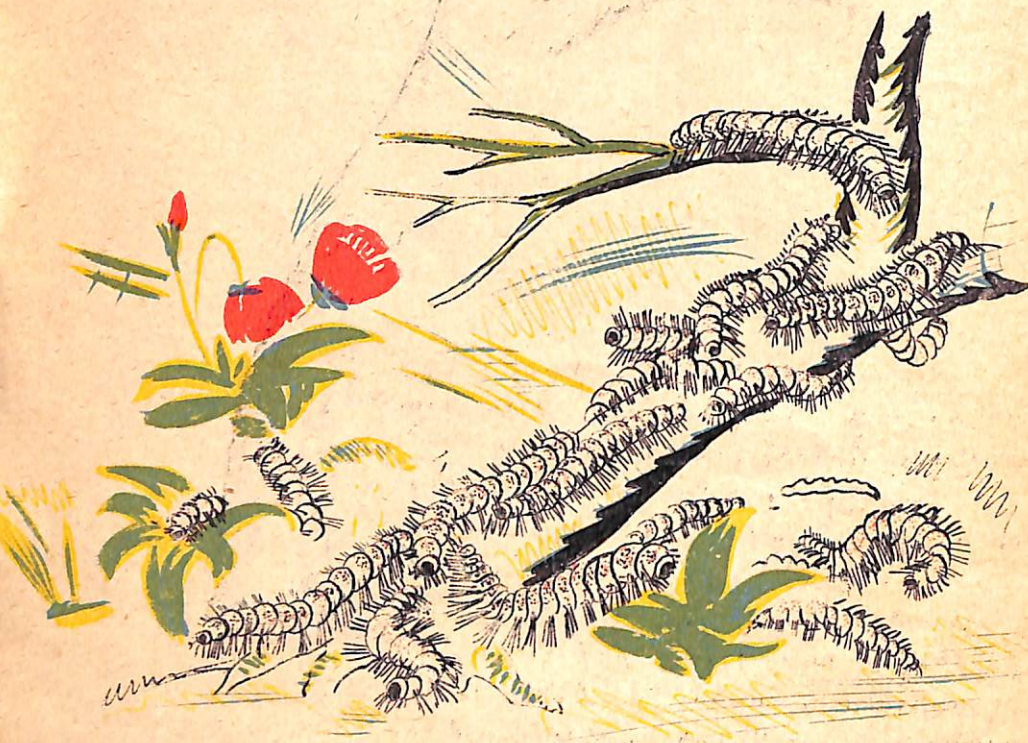
Սողում են խոտերի վրայով ենպես սև-
սևակնած:

Կովերը նրաց կճղակներով տրորում են,
բայց չի լինում, նրանք հնձում են ու հնձում
գետնի կանաչը: Վորտեղից ել անցնում են,
առաջը կանաչ չի դիմանում. գետինը պոկ-
վում ե, շապկահան ե լինում:

Հովիվ Միկոն գլուխը կորցրել է: Եսպես վոր դնա, տեղը բան չի մնա, բայց բուրդ է, կովերն անկեր կմնան, կաթ չեն տա: Ի՞նչ անի վորդերին: Հնձում են ու հնձում: Դրա դեմ վո՞չ մի հնարք չունի: Վո՞չ դեղ ու դարման:

Մանր թռչունները թողել-հեռացել են կաշնառից:

Ժամանակ անցավ: Կիւռներն ելի սկսեցին այցելության գալ: Հովիվ Միկոն իրենն առել է. ել նրանց յեակից չի ընկնում:

Եղտեղ ելի մի նոր փորձանք:

Գետնի վրա ծեփ տված վորդն սկսեց մազը տալ, մազը թափել: Ի՞նչ մազ. սուր, սուր՝ ասեղի ծայր, թեթև, թեթև: Քամին խլում է ու թռցնում, յերկնքով մին անում: Ծառ ու տերև, կանաչ ու խոտ մազի մեջ կորել են: Մազը լցվում է կովերի բերանները, քթածակերը, կանաչի հետ զնում մտնում է կովերի աղիքները: Մազից կովերը հագում են, աչքերը ճպրտում են, փորացավ են ընկնում: Հովիվ Միկոյի աչքերն ել կարմրել են, աչքերը ջրակալում են: Յեվ յեզն ել գազազվել, կատաղել է, փնչահարում է, պոչսահարում է:

Հովիվ Միկոն բոլորովին գլուխը կորցրեց, չի իմանում ուր տանի նախիրը:

Բայց կաղնուտում բանը փոխվեց, որեցոր փորդը պակասեց,
ասես թե մի աներևույթ ձեռք փորդերին հավաքեց:

Կովերն ելի արածում եյին կաղնուտում:

Ուրախացավ հովիվ Միկոն:

Դեսից դենից ելի հավաքվեցին կկունները կաղնուտի ծառերի
վրա:

Հովիվ Միկոն շուտ մեռնելու ահը սրտից չեր հանել: Մի որ
քարը վրա արավ ու մի կկու ծառից վեր գցեց:

Կկուն անշունչ ընկավ գետին բերնից փորդը կախ ընկած:
Հովիվ Միկոն առավ դանակը, կկվի փորը բացեց: Յեվ ինչ.

են ել շատ, վոչ թե քիչ: Թռչնի փորում լիքը մազոտ փորդ:

Այդտեղ Միկոն իր աչքովը տեսավ, համոզվեց, վոր կաղնուտը
փորդերից մաքրողը—յեղել են կկունները. կկունները չլինեյին, իր
կովերը սովամահ կլինեյին:

— Ե,—ասում ե հովիվ Միկոն,—շնորհակալություն ձեզ կկու-
ններ, յես ձեր դեմ մեղավոր եմ: Ել չեմ փախցնի ձեզ կաղնուտից:
Յեվ ել կկու չեր թոցնում:

Այն ամառվանից վոչ թե յերեք տարի, այլ 33 տարի անցավ,
եւ ի հովիվ Միկոն կենդանի յե, առողջ, մեռնել չի ուզում:

Կաղնուտ են դալիս, նրա շուրջը հավաքվում թռռնիկները
կկունքին խոսեցնելու համար և պապից լսում:

— Զլինի թե կկունքին ֆլաս տաք, մեր քարեկամներն են,
վնասակար վորդերին ուտում են. իսկ կկունքի խոսելուն ուշ մի դարձ-
նեք. մեկ տասն է կանչում, մեկ հարյուր. մեկ ել տեսար կո՛ւ-
կու—ու պրծավ:

ՀՀ Ազգային գրադարան

NL0386555

2769

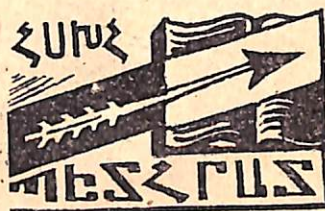
ՆԻՅ 1

ՅՈՒ

ՅՈՒ Ս

ԳԻՆՆ Ե 25 ԿՈՊ.

БИБЛИОТЕКА
ИНСТИТУТА
ПОСТОЯНСТВЕНН.
Академия Наук
СССР

ԳՐԱՌԵՊ. № 488 Բ.

ՊԱՏՎԵՐ № 696.

ՏԻՐԱԺ 3000.

ՊԵՏՏՐԱՏ № 667.

ՀԱՅԴՈՒԼԻԳՐԱՖԻ 2-րդ ՏՊ. ՅԵՐԵՎԱՆ—1928